

Klinisch seksuoloog, psychotherapeut en auteur van o.a. de verhalenbundel *C'est la vie* (Bola Editions, 2011).

Dakloze boeken

Ik weet niet hoe jij het doet maar boeken ordenen en in toom houden is voor velen geen sinecure. Om te beginnen: moeten boeken eigenlijk wel in een boekenrek? Je zou de gelezen exemplaren ook in kisten kunnen stoppen en die vervolgens op zolder of in de kelder deponeren. Maar blijkbaar wil haast iedereen zijn boeken kunnen zien: om ernaar te kijken zoals naar foto's die getuigen van een stukje persoonlijke geschiedenis.

Goed, boeken horen dus in een boekenrek, maar waar komt dat te staan? In de woonkamer, het bureau, de slaapkamer, de gang, de traphal...? Eenmaal de plek gevonden sta je voor het dilemma van het type bibliotheek: gesloten of open? Gesloten doet chique aan, vind ik: de boeken komen amper onder het stof te zitten en het meubel zelf straalt onbetwistbare klasse uit, maar het is duur en je kan er minder in kwijt dan in een open rek.

Wat je ook gekozen hebt: daarin komen je boeken, maar hoe? Je kan ze plat leggen, met als voordeel dat ze minder gemakkelijk omvallen maar met als nadeel dat het prutsen wordt om er eentje van tussen te krijgen. Klassiek dan maar: verticaal, rug naar voren. De meest intrigerende manier is boeken met de rug naar achter plaatsen, zodat je alleen maar het witte, anonieme papieruiteinde ziet.

Volgende hoofdbreker: volgens welk systeem ga je die boeken nu ordenen? Alfabetisch op naam van de auteur lijkt het meest evident, al kan het ook volgens titel, taal, grootte of moment van aankoop. Een klein

hoopje zal altijd aan het klasseringssysteem ontsnappen: degenen die nog gelezen moeten worden of die maar half gelezen zijn wegens slecht maar niet erg genoeg om definitief af te schrijven. En dan zijn er degenen die ontsnappen uit liefde of uit haat. Zo koop ik nog wel eens een Carmiggelt bij De Sleghte, niet om te lezen maar om hem naast Renate Rubinsteins *Mijn betere ik* te zetten. Maar in het leven is het niet al liefde wat de klok slaat en dus dondert het ook in het boekenrek. Zo heb ik aan weerszijden van Pauline Réages meesterwerk van de Franse erotische literatuur *l'Histoire d'O* twee 'moderne' equivalenten gezet die uitblinken door hun literaire onwaarde. Het zijn de typische exponenten van een mediahype: Alina Reyes' *Het erotisch labyrint* en Catherine Millet's *La vie sexuelle de Catherine M.* Ze voelen zich zo belabberd naast die krachtige authenticiteit van *l'Histoire d'O* dat ik ze in mijn fantasie soms hoor verschrompelen en krimpen van schaamte.

In een boekenrek staat ook meer dan alleen maar boeken. Allerlei prullaria liggen op de boeken of vullen de open ruimtes op het einde van een rijtje: foto's, reissouvenirs, postkaarten, stenen ...

Zo raakt je boekenrek steeds voller en voller en zie je het moment al aankomen dat het - aanbouwen kan niet meer - onherroepelijk te klein wordt. Dan breekt

'Het is niet al liefde wat de klok slaat dus het dondert ook in het boekenrek'

de pijnlijke dag aan waarop je van je hart een steen moet maken: er moeten boeken uit, onverbiddelijk. Voor sommige wordt dan een nieuwe plek gezocht. De kookboeken emigreren naar de keuken, de

kunstboeken naar de living, de strips naar het toilet, de verhalenbundels naar de slaapkamer. Met de rest van de asielzoekers kan je terecht in de kelder, op zolder, in de schuur van je ouders, bij De Sleghte als het moet en bij de jaarlijkse papierslag van de scouts als het niet anders kan.

Wegens een bloedend hart bij het uitproberen van de bovenvermelde initiatieven kies ik zelf het liefst voor een persoonsgerichte aanpak: weggeven of te vondeling leggen. Maar misschien moeten we dringend eens nadenken over een tehuis voor dakloze boeken.